

Persoonlijke nagedachtenis aan de Plantanus Hispanica

Persoonlijk had ik geen speciale band met de boom die we nu herdenken. Het was er een als alle anderen. Eentje naast de weg, in de overgebleven ruimte van de stad, daar waar de meeste bomen doorgaans staan. Ze verfleuren het grauwe asfalt en de eentonige bakstenen waarmee de stad is bekleed. Het zijn iconische silhouetten waarnaar ik graag kijk, maar waarbij ik zelden specifieke aandacht schenk aan de individuele boom.

Op die manier kruisten onze wegen zich. Als een onopgemerkte vanzelfsprekend die altijd aanwezig is. Een zekerheid. Iets waar je van op aankan. Gewoon een boom die een vierkante meter tussen de auto's tot haar beschikking heeft en wat dynamiek in de strakgebouwde omgeving brengt. Niets opmerkelijks dus. Tot het moment dat ik een stel fluoriserende gemeentemannen in een hoogwerker tegenkwam en het lawaai van een kettingzaag hoorde. De parkeerplaats was netjes afgezet, zodat voorbijgangers zich realiseerden dat ze moesten oppassen voor de gebeurtenis die zich op dat moment voltrok...

Op klaarlichte dag, met een vergunning op zak en geen enkel bewaar, werd de Plantanus Hispanica in stukken gezaagd. Ik had geen flauw idee waarom, of wie de opdrachtgever was, maar twee seconden lang stond ik stil, overwoog ik het een en ander en fietste ik door. Te laf, te onverschillig, te machteloos was ik om het leed dat zich voor mijn ogen voltrok te stoppen.

Niet dat ik me daardoor schuldig voelde, helemaal niet, ik was sowieso te laat om me nog vast te ketenen of om een protest te starten, maar in de weken erna dacht ik iedere keer wanneer ik langs de boom fietste terug aan dat ene moment. Die seconden waarin de boom zorgvuldig werd gearrangeerd tot stukken hout. Ordinaire stukken hout.

De boom, die zomaar een boom was en eigenlijk niets meer dan dat, kreeg daardoor steeds meer betekenis. Ik vroeg informatie op, las over soortgenoten, vond monumentale, wél belangrijke bomen, keek naar de omgeving en besloot mensen uit te nodigen om een herdenking te organiseren. Want de plataan kon er niets aan doen dat ze nu eenmaal wat schuin groeide, maar blijkbaar paste deze niet meer in de omgeving. Veiligheid, parkeerplekken, je kent het verhaal.

Nu wil ik geen uitspraak doen over het al dan niet terechte kappen, maar de onverschilligheid, zelfs de kwaadheid tegenover de plataan zorgde ervoor dat het verhaal, boom tegenover parkeerplek, steeds tragischer werd. Blijkbaar kunnen we bomen enkel en alleen maar accepteren als deze groeit zoals wij dat willen. De straatkeien bakenen het terrein af waarbinnen de boom moet groeien en de bladeren mogen alleen maar vallen in de eerste maand van de herfst.

Dus ja. Ik vind het treurig dat een boom om die reden wordt weggehaald. Dat er een heftige concurrentiestrijd bestaat tussen de boom en het zonlicht, of rioleringsbuisen, of nieuwbouw, of inderdaad die parkeerplekken. Maar ik realiseer me ook dat ik daar niet zoveel aan kan doen. En dat is oké. Maar laten we dan wél respect tonen naar de elementen die het soms verliezen van onze drang naar ordening.

Dankjewel.